

podnájemním, musí však vzhledem k povaze a účelu dávky platiti také o jakémkoliv jiném užívacím právu, kteréž třetí osobě, k domácnosti držitele bytu nenáležející, přísluší k některým místnostem bytu. Místnosti bytu, jichž užívání na základě zvláštního titulu právního přísluší osobě třetí, tvoří ve smyslu dávk. pravidel byt samostatný, jehož držitelem jest právě ona osoba třetí, a nelze je tedy přičítati na vrub držiteli ostatního bytového celku.

St-lka prokázala, že právo užívati dvou obytných místností jejího bytu vyhradili si ustanovením tržové smlouvy její bratři. Ve výkazu podaném obecnímu úřadu dodala k tomu, že toto právo omezili později na místnost jednu. Žal. úřad právo toto také uznává. Za tohoto stavu jeví se však vyměření dávky z této jedné místnosti podle toho, co řečeno, nezákonným, a bylo proto nař. rozhodnutí, jež spočívá na mylném právním názoru, podle § 7 zák. o ss zrušiti.

Č. 6807.

Státní zaměstnanci: K výkladu § 2 zák. č. 74/1919 o přebírání rakouských státních zaměstnanců.

(Nález ze dne 18. října 1927 č. 17.924.)

V ě c : Josef J. v Ch. (adv. Dr. V. Magerstein z Prahy) proti ministerstvu zemědělství stran pensijních požitků.

V ý r o k : Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y : St-l byl od roku 1909, kdy panství N. bylo státem koupeno, převzat do služby státní. Dne 12. ledna 1919 byl statek převzat republ. čsl. a st-l vykonával službu až do 24. února 1919. St-l jest čsl. státním občanem. Podáním ze 26. července 1923 zažádal st-l u min. zeměd., aby byl dán do trvalé výslužby.

Žádost tato byla nař. rozhodnutím zamítnuta. — — — — —

O stížnosti uvažoval nss takto: Nař. rozhodnutím odepřen byl st-li nárok na odpočivné požitky proti čsl. republice mimo jiné i z toho důvodu, že st-l pozbyl svého místa a všech nároků na plat a výslužné pro sebe a své děti dle § 2 zák. ze 7. února 1919 č. 74 Sb., ježto nepodal přihlášku dle § 1 tohoto zákona. — St-l nepopírá, že přihlášku takovou nepodal, a namítá proti uplatněnému důvodu toliko, že zákon zmíněný se na něj nevztahuje, ježto se týká jedině oněch státních zaměstnanců, kteří v den vyhlášení tohoto zákona byli u státních úřadů, podniků nebo fondů v obvodu republiky čsl. ustanoveni jinou vládou než vládou čsl., kdežto st-l v kritický den (17. února 1919) již u státního úřadu ustanoven nebyl, byv již výměrem žal. úřadu z 21. ledna 1919, doručeným dne 6. února 1919, vyzván, aby službu předal. — Námitku tuto neshledal nss důvodnou.

Zákon č. 74/19 stanoví v §u 1, že všichni státní úředníci a trvale ustanovení zřízení býv. státu rak. a mocnářství rak.-uh., jakož i podniků a fondů těchto států, pokud v den vyhlášení tohoto zákona při státních úřadech, podnicích nebo fondech v obvodech čsl. republiky vyjma Slov. jinou vládou než republikou čsl. byli ustanoveni, zůstávají nadále státními zaměstnanci čsl. republiky, přihlásí-li se a vykonají-li

slib do měsíce. Zákon má tu na mysli úředníky při zmíněných úřadech ustanovené a nečiní rozdílu, zda v kritický den skutečně aktivní službu konají nebo jsou na dovolené a pod.; týká se tedy všech úředníků, u nichž v kritický den služ. poměr akt. stát. úředníka nebyl ještě zrušen. Předpoklad tento jest u st-le splněn, ježto výměr žal. úřadu z 5. února 1919 nestanovil nic jiného, nežli že se správě velkostatku N. 1. zasílají dekrety, týkající se jmenování tamního lesního personálu, 2. že pro revír Š. byl přidělen lesní Vladislav H., jakož i 3. že se st-li povoluje lhůta k stěhování 6 neděl ode dne předání služby. Intimátem správy lesů a statku N. z 5. února 1919 byl st-l o okolnostech sub 2—3 zpraven s vyzváním, aby Vladislavu H. službu odevzdal. Opatřením tímto nebyl tedy v den 17. února 1919 st-lův poměr akt. stát. úředníka, ustanoveného ještě býv. vládou rak., zrušen; byl proto st-l předpisům zák. č. 74/1919 podroben a měl tedy, chtěl-li se státí zaměstnancem republiky čsl. a odvrátiti účinky stanovené v Šu 2, se přihlásiti ke složení předepsaného slibu. — St-l nemůže se také hájiti námitkou, že v době od 1. dubna do 30. dubna 1919, kdy služ. přísaha podle vl. nař. č. 154/1919 měla býti složena, již byl sprostěn služby a ani nevěděl, kdo jest toho času představeným jeho úřadu, neboť st-l ani sám netvrdí, že se o to pokusil, ať již u přednosty svého dřívějšího služ. místa či u úřadu nadřízeného předepsanou služ. přísahu složiti. Bylo zajisté povinností st-lovou se ke složení přísahy přihlásiti a nebylo úkolem úřadu, aby mu sděloval, na kterém místě jest této povinnosti zadost učiniti.

Vyslovil-li pak za tohoto faktického a právního stavu žal. úřad, že st-l pozbyl svého místa a všech nároků na plat a výslužné pro sebe a svou rodinu podle Šu 2 zák. č. 74/1919, nelze říci, že by názor jeho nebyl ve shodě se zákonem.

Ježto pak stěžovatel ani netvrdí, že nějakým individuálním správním aktem příslušného úřadu republiky čsl. byl čsl. státním zaměstnancem jmenován, jest již zcela nerozhodno, zda a o jaké další důvody žal. úřad svoje rozhodnutí opřel, ježto ani v tom případě, kdyby tyto další důvody uznány byly nezákonnými nebo kdyby řízení ve příčině nich bylo vadné, by nebylo možno nař. rozhodnutí zrušiti, zůstává-li opřeno o důvod, že st-l ve smyslu Šu 2 zák. č. 74/1919 nároku na odpočivné požitky pozbyl. Nemusil se proto nss dalším obsahem stížnosti vůbec zabývati a zamítl stížnost jako bezdůvodnou.

Č. 6808.

Pozemková reforma: Jaký význam má — co do otázky, kdy může stpův vlastník dání výpověď z hospodaření — uzavřel-li s ním dříve dohodu toho obsahu, že dotčené nemovitosti nebudou »prozatím« určeny k převzetí?

(Nález ze dne 18. října 1927 č. 18.057.)

Věc: Dr. Jaroslav T. v P. proti státnímu pozemkovému úřadu stran zamýšleného převzetí a výpovědi z hospodaření.

Výrok: Stížnost podaná do rozhodnutí z 11. května 1926 č. 60609 odmítá se jako nepřípustná,